

MẠC NGÔN

Thẩm Viên

Dịch giả: Lê Huy Tiêu

THẨM VIÊN

Mạc Ngôn

Lê Huy Tiêu dịch

thẩm viên

Mạc Ngôn

Lê Huy Tiêu dịch

*Bìa: **M.C.P***

*Nguồn: **Internet***

*Trình bày: **Muôn Phương***

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

thẩm viên

MẠC NGÔN

Lê Huy Tiêu dịch

Một tiếng sét nổ trên ngọn cây hòe ở bên ngoài nhà làm bánh mì, dây đường xe điện mắc dưới cây tóe sáng ánh lửa chói mắt. Đây là tiếng sét đầu hạ, người đi trên phố hoảng hốt chạy vội vào nấp dưới những hiệu bán hàng ở hai ven đường. Những người đi xe đạp còng lưng đạp vội dạt vào hè đường. Một cơn gió lạnh ào đến, trận mưa nặng hạt rơi xiên xuống. Cảnh tượng trên đường phố càng thêm hỗn loạn, mọi người đội mưa chạy tứ tung.

Chàng và nàng ngồi đối diện trong căn phòng tối tăm ở nhà bán bánh mì, trước mặt mỗi người là một cốc nước giải khát, viên nước đá trắng phau nổi chìm trong cốc. Trên bàn ăn của hai người có bày hai cái bánh sừng bò, một con ruồi bay lượn quanh chiếc bánh. Chàng nghiêng đầu ngó ra nhìn cảnh rối loạn ngoài phố, lá cây hòe hỡi hùng đu đưa trong gió, mặt đất cuộn lên từng làn bụi, mùi tanh nồng nặc của đất ào vào trong nhà dường như át hết cả mùi bánh sữa ở trong tiệm bánh.

Mấy chiếc xe điện nối đuôi nhau từ xa chậm chậm bò tới, mưa xối xả dội vào thành xe, tạo thành một làn nước trắng xám. Trong xe đầy người, mấy chiếc đèn trọc ló ra khỏi thành xe, bị mưa đánh cho ướt đầm đìa. Ở khe cửa xe điện lòi ra một mảnh váy màu đỏ, ướt đầm dề dính

chặt trên bậc lên xuống, trông như lá cờ rách chiến bại.

“Mưa đi, mưa đi, mưa càng to càng tốt, đáng ra phải mưa từ lâu rồi. Thành phố này thì cây khô chết hết”. Chàng ta bỗng nghiêng rằng nghiêng lợi nói, thần thái giống như nhân vật phản diện trong những bộ phim cách mạng. “ở chỗ các em thế nào? Cũng hạn đã lâu không mưa à? Hàng ngày sau khi xem xong tin tức, bao giờ anh cũng xem dự báo thời tiết, đặc biệt là quan tâm đến thời tiết ở chỗ các em. Thành phố bên ấy của các em để lại trong anh một ấn tượng rất đẹp, anh rất ghét thành phố to, nếu như không vì con cái, anh đã chuyển đến thành phố nhỏ từ lâu rồi. Thành phố nhỏ yên tĩnh, an nhàn, anh đoán người ở bên các em chí ít cũng sống lâu hơn người ở thành phố lớn đến 10 năm...”

– Em muốn đến thăm Thẩm Viên một chút. – Nàng nói.

– Thẩm Viên? – Chàng ngồi ngay ngắn lại, đối diện với nàng nói. – Thẩm Viên hình như ở nơi nào của Chiết Giang, của Hàng Châu, hay ở Kim Hoa? Người ta đến tuổi trung niên, đầu óc hỏng bét, ba năm trước đây, trí nhớ anh còn rất tốt, thời gian mấy năm gần đây tôi quá rồi...

– Mỗi lần đến Bắc Kinh, em đều muốn đi thăm Thẩm Viên, nhưng vẫn chưa đi được. – Đôi mắt nàng sáng lên trong niềm u buồn, khuôn mặt khô khan bỗng tràn đầy sinh khí. Chàng ngạc nhiên trong bụng, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt rực lửa của nàng. Chàng nghe thấy giọng nói khàn khàn của mình:

– Bắc Kinh có Viên Minh viên, Di Hòa viên, anh chưa nghe nói thấy Bắc Kinh có Thẩm Viên bao giờ...

Nàng vội vàng thu dọn đồ đạc dưới chỗ ngồi, lồng hai túi giấy nhỏ vào trong túi giấy lớn, sau đó lại lồng túi giấy lớn vào trong một túi nilông lớn.

– Đi đấy à? Tàu của em chẳng phải là 8 giờ tối mới chạy sao? – Chàng trở bánh mì trên bàn, nhẹ nhàng nói. – Tốt nhất là em nên ăn nốt đi, kẹo trên tàu không có gì ăn đâu.

Nàng ôm chiếc túi nilông trước ngực, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chàng, nói với giọng trầm trầm nhưng kiên quyết:

– Em phải đến thăm Thẩm Viên, hôm nay em nhất thiết phải đến thăm Thẩm Viên.

Một cơn gió lạnh có lẫn hạt mưa từ ngoài cửa thổi vào, chàng vuốt cánh tay mình, bỗng rung mình một cái.

– Theo chỗ anh biết, Bắc Kinh không hề có Thẩm Viên. Đúng rồi, anh nghĩ ra rồi! – Chàng phẫn khởi nói. – Cuối cùng anh nghĩ ra rồi, Thẩm Viên là ở Thiệu Hưng, Chiết Giang, mười mấy năm trước anh đã đến đó một lần, cách quê cũ của Lỗ Tấn không xa, đó là nơi nhà thơ Nam Tống Lục Du và Đường Uyển làm thơ từ đối đáp với nhau. Thực ra nơi đó chỉ là một khu vườn hoang vắng, đâu đâu cũng đều là cỏ dại, như người bạn cùng đi với anh nói: “Không đi thăm thì rất tiếc rẻ, mà đi thăm rồi lại càng tiếc rẻ...”

Lúc này nàng đã đứng dậy, sửa sang quần áo, vén tóc lên, rồi nhìn chàng lần nữa, như tự nói với mình:

– Lần này, bất kể thế nào mình cũng phải đến thăm Thẩm Viên.

Chàng giơ một cánh tay ngăn nàng, thận trọng nói:

– Dù cứ coi Thẩm Viên là ở Bắc Kinh, thì chúng mình cũng phải đợi tạnh mưa rồi hãy đi chứ? Nếu muốn đi Thẩm Viên thực thì phải đợi đến mai, tàu hỏa mỗi ngày một chuyến, giờ này chạy rồi. Thời tiết này máy bay không thể cất cánh được, vả lại hình như không có chuyến bay đi Thiệu Hưng.

Nàng tránh khỏi cánh tay chàng, xách túi đi ra khỏi tiệm bánh mì, đi vào trong làn mưa trắng đục. Chàng vội vàng thanh toán tiền với cô phục vụ, chạy đuổi theo. Đứng dưới hàng hiên, chàng nghe thấy tiếng mưa gõ lộp độp trên mái tôn, khiến lòng người rối loạn. Nhìn qua

làn mưa trông như dòng thác đổ từ mái hiên xuống, chàng thấy nàng giơ túi lên che đầu, đang vội vàng chạy ngang qua đường.

Mấy chiếc xe con lao đi sau lưng nàng, nước bắn lên làm ướt chiếc váy, dính vào người, lộ ra thân hình gầy gò. Chàng đứng dưới hàng hiên, nhìn xa xa về một ngôi nhà màu xám của mình ở đó, tựa hồ như nhìn thấy mưa từ cửa kính màu xanh nước biển trên ban công xối xả chảy xuống. Mùi trà thơm ngào ngạt như đập vào mũi, thậm chí như nghe thấy tiếng lũ con mình gọi í ới “Ba ba, ba đã về!”

Nàng đứng trong mưa bên đường, thấy chiếc xe nào đi qua cũng vậy, bất kể là xe tắcxi hay xe gì. Mặt nàng trở lên mông lung, khiến chàng nhớ lại gần 20 năm trước, trong ngày lạnh giá có cả

mưa lẫn tuyết, chàng đứng bên ngoài cửa kính nhà nàng, nhìn thấy nàng ngồi ngay ngắn trên ghế, mặc chiếc áo len cao cổ màu trắng, khuôn mặt thanh tú mỉm cười, vui vẻ đang kéo phong cầm. Về sau, chàng cũng định kể lại cho nàng nghe cái đêm mình bị tê rét ấy, nhưng không hiểu sao cứ định nói thì lại ghìm lại không thổ lộ được ước nguyện trong lòng. Hình ảnh cô gái trẻ kéo phòng cầm như sống dậy trong cơn mưa rào.

Tình cảm xúc động còn rớt lại ở trong lòng chàng giờ bùng cháy lên mãnh liệt. Chỉ một lát sau, toàn thân chàng cũng ướt đẫm như nàng, nước mưa có lẫn băng lạnh giá khiến cho chàng rét buốt. Chàng vội nắm lấy cánh tay nàng, định kéo nàng vào một cửa hàng nào đó tránh mưa, nhưng nàng vùng vằng mạnh quá, thành thử hai người cứ ở mãi thế giằng

co. Chàng cảm thấy như có gai châm vào sau lưng, ghé mắt liền thấy ánh mắt tò mò đang đứng trong cửa hàng gần đó nhòm ra, và còn thấy mấy khuôn mặt hình như quen quen nữa. Nhưng chàng biết mình không có đường lui nữa. Nếu buông tay bỏ đi, thì lương tâm chàng bị cắn rứt mãi không yên.

Cuối cùng chàng cũng kéo được nàng vào một trạm điện thoại công cộng, mỗi người đứng một máy, nửa người phía trên họ được ngăn cách bởi tấm che bán nguyệt. Chàng nói:

– Anh biết ở ngách phía trước có một quán trà Đài Loan rất ngon. Chúng mình đến đó ngồi uống cốc trà nóng, đợi ngớt mưa, anh sẽ đưa em ra ga.

Vì bị tấm ngăn che mất từ lưng trở lên, nên không rõ nàng có ưng hay

không, chỉ nhìn thấy chiếc váy đen bám sát lấy đùi, hai đầu gối lộ ra một cách xấu xí. Nàng im lặng không nói, hình như không nghe được lời đề nghị của chàng. Xe trên đường phố đã thưa thớt, nàng kiên nhẫn chạy ra vẫy xe bất kể có phải là tắc-xi hay không.

Khi mưa đã ngớt lại, họ cuối cùng cũng vẫy được một chiếc tắcxi hãng Hà Lợi màu đỏ. Chàng mở cửa đưa nàng vào trước, sau đó chàng cũng chui vào theo. Anh lái tắcxi lạnh lùng hỏi:

– Đi đâu?

– Đi Thẩm Viên. – Nàng cướp lời nói.

– Thẩm Viên? – Lái xe hỏi. – Thẩm Viên ở đâu?

– Không đi Thẩm Viên. – Chàng bật miệng nói. – Đi Viên Minh Viên.

– Đi Thẩm Viên. – Nàng dần giọng, cố chấp.

– Thẩm Viên ở đâu? – Lái xe hỏi.

– Không đi Thẩm Viên mà đi Viên Minh Viên. – Chàng nói.

– Rốt cuộc là đi đâu? Lái xe cúi gắt hỏi.

– Tôi bảo đi Viên Minh Viên là đi Viên Minh Viên! – Chàng bỗng quát lên.

Lái xe nghiêng đầu nhìn chàng, chàng nhìn bộ mặt cau có của anh lái xe gật gật đầu. Tiếp đó, nàng nhắc lại ba lần nữa là đi Thẩm Viên, nhưng lái xe cứ lảng lảng không trả lời, chiếc xe tắc-xi bon bon trên đường rộng thênh thang,

nước mưa hai bên xe rẽ ra kêu rào rào, khiến chàng nghĩ đó là khúc ca bi tráng khó hiểu. Chàng nhìn trộm sắc mặt của nàng, thấy môi nàng cong lên ra chiều giận dữ. Chàng còn thấy tay nàng vịn vào thành xe run rẩy như đang chuẩn bị một âm mưu gì. Để phòng nàng có thể nhảy xuống xe bất cứ lúc nào, chàng giữ chặt lấy tay phải của nàng. Chàng cảm thấy tay nàng lạnh ngắt như thân con cá vảy. Tay nàng nằm trong tay chàng, không động đậy, và cũng không hề tỏ ý muốn giằng ra, nhưng chàng vẫn cứ ghì chặt lấy không dám buông.

Xe ngoặt vào một phố nhỏ chật hẹp, hai bên đường chất đầy những rác rưởi màu trắng, trong những đồng rác trắng có lẫn vỏ dưa hấu màu xanh đen bóng. Trước cửa ra vào mấy quán cơm gần đây treo phấp phới những dải giấy màu, mấy

cô gái tóc bông, mặt bụi phấn, ăn mặc hở ngực hở lưng đang tựa cửa, miệng phì phèo thuốc lá, nét mặt buồn thiu. Nhìn cảnh tượng đó chàng hoảng hốt sợ xe đi về thành phố nhỏ của nàng. Chàng kinh ngạc hỏi:

– Anh bạn, đến đâu vậy?

Lái xe không trả lời, trong xe hơi nước mù mịt, cần gạt nước cửa kính phía trước làm việc liên tục, phát ra những tiếng đơn điệu làm não lòng người.

– Anh đi đâu vậy? – Chàng bất giác kêu hốt hoảng.

Lái xe bực bội nói:

– Ông làm âm ỉ gì thế? Chẳng phải là đi Viên Minh Viên sao?

– Đi Viên Minh Viên sao lại đi đường này?

– Không đi đường này thì đi đường nào? – Lái xe giảm tốc độ cho xe chậm lại, lạnh lùng nói. – Ông chỉ cho tôi xem đi đường nào?

– Tôi cũng không biết đi đường nào, nhưng cảm thấy không phải đi đường này. – Chàng nói với thái độ nhã nhặn. – Các anh lái tắc-xi tất nhiên rõ đường hơn tôi.

– Có biết không? – Anh lái xe khinh thường nói. – Tôi đi đường gần nhất cho các người, chỉ ít cũng ngắn được 3 km.

– Cám ơn, cám ơn. – Chàng vội vàng nói.

– Tôi đã định lái xe về nhà đi ngủ. – Lái xe nói. – Mưa to như thế này, ai còn muốn chạy rong ngoài đường chứ? Tôi thương hại hai người...

– Cám ơn, cám ơn. – Chàng nói.

– Tôi không nói dối các người đâu, – lái xe nói, – phải trả thêm 10 đồng đấy. Các người may mắn gặp được người tốt như tôi. Nếu... các người chê đắt, thì bây giờ có thể xuống xe, tôi không lấy một xu.

Chàng nhìn trời u ám ngoài cửa xe nói:

– Người anh em, thêm 10 đồng cũng được.

Chiếc xe đi ra khỏi phố nhỏ, vòng ra con đường đất vắng vẻ. Trên đường nước bắn đọt thành từng vũng sâu, chiếc xe lao như điên qua vũng nước, nước bắn tung tóe lên cây hai bên đường. Anh lái xe chửi thề, không biết chửi đường hay chửi người. Chàng nén giận không

lên tiếng, trong bụng thầm nghĩ đây sẽ là điều không may.

Chiếc xe con thoát khỏi đường đất bò lên đường rải ximăng bóng loáng. Anh lái xe lại chửi một tiếng, sau đó ngoặt xe thật mạnh, rồi dừng lại trước cổng lớn đang mở.

– Đến rồi ư? – Chàng hỏi.

– Đây là cửa phụ, đi vào trong không xa là phòng kính chiếu ảnh.

Chàng nhìn con số kilômét trên máy, rồi trả thêm 10 đồng nữa cho anh lái xe.

– Tôi không có biên lai. – Lái xe nói.

Chàng không để ý đến anh lái xe, đẩy cửa xe bước ra ngoài. Chàng chờ nàng bước ra ở cửa chàng vừa ra, nhưng nàng lại bước ra từ cửa bên kia.

Anh lái xe quay xe đi thẳng. Chàng chửi thề một câu, chửi xong lại thấy anh lái xe không những không đáng ghét mà còn đáng yêu nữa.

Mưa vẫn rơi, lá cây hai bên đường sáng láng, sạch sẽ rất đáng yêu. Nàng đứng trong mưa mặt tái xanh, ánh mắt mơ màng. Chàng kéo cánh tay nàng, nói:

– Em yêu ơi! Đi thôi. Phía trước là Thấm Viên của em đấy...

Nàng theo chàng đi vào cửa công viên. Những người bán hàng ở các quán hai bên đường chào mời vồn vã:

– Ô mưa đây, ô đi mưa đây, ô đẹp nhất, bền nhất đây...

Chàng đi tới một cái quán, mua hai cái ô, một cái màu đỏ, một cái màu đen. Sau đó bước tới phòng bán vé mua hai vé

vào cửa. Người bán vé có bộ mặt to phè, hai hàng lông mày to và rậm như hai con sâu róm. Chàng hỏi:

– Các anh ở đây mấy giờ đóng cửa?

– Ở đây mở suốt không đóng cửa. –
Người bán vé nói.

Họ giương ô đi vào công viên Viên Minh. Chàng cầm chiếc ô màu đen đi trước, nàng cầm ô màu đỏ đi theo sau. Giọt mưa rơi vào ô, kêu long bong. Những khách tham quan đi thành từng đoàn năm người, hoặc từng đôi đi ngược chiều với họ. Có người thì cầm ô hoa sặc sỡ đi chậm chậm, có người thì không ô cứ đầu trần chạy trong mưa.

– Anh cứ nghĩ rằng chỉ có hai chúng ta là hâm... – Vừa nói ra câu ấy chàng thấy hối hận vô cùng, vội vàng nói chữa.

– Nhưng quả là rất thú vị, nếu không mưa to như thế này, thì ở đây ngày nào cũng đông nghịt người thật là chật chội.

Chàng rất muốn nói câu “Công viên Viên Minh hôm nay là của hai chúng ta” nhưng lại thôi, không nói nữa. Họ đi men theo con đường nhỏ tuy ngoằn ngoèo nhưng sạch bóng như gương, trên mặt hồ hai bên đường đầy hoa sen và hoa súng, có mấy con nhái đang nhảy trên đó.

– Đẹp quá! – Chàng phấn khởi reo lên. – Nếu như có một con trâu gặm cỏ ở ven hồ, nếu như có đàn thiên nga bơi lội trong hồ thì càng tuyệt! – Chàng thân thiết nhìn khuôn mặt trắng xanh của nàng, xúc động nói:

– Cảm giác của em bao giờ cũng tuyệt, nếu như không phải là em, thì cả

đời anh cũng chưa bao giờ nhìn thấy công viên Viên Minh đẹp như thế này.

Nàng thở dài nói:

– Đây không phải là Thẩm Viên của em.

– Không, đây chính là Thẩm Viên của em. – Chàng cảm thấy mình như đang đóng kịch, dùng giọng điệu với hàm ý sâu xa nói. – Tất nhiên, đây cũng là Thẩm Viên của anh, là Thẩm Viên của chúng ta.

– Anh cũng còn có Thẩm Viên ư? – ánh mắt nàng bỗng trở nên sắc nhọn khiến chàng lúng túng. Nàng lắc đầu nói: “Thẩm Viên là của em, là của em, anh đừng có cướp mất Thẩm Viên của em.”

Chàng vừa cảm thấy vui được một chút, giờ bỗng trở nên ảo não buồn rầu,

cảnh vật trước mắt bỗng trở nên âm đạm vô vị.

– Anh giẫm chết chúng rồi! – Nàng bỗng kêu to lên một tiếng.

Chàng vội cẩn thận nhảy sang bên đường. Giọng nói của nàng càng trở nên gay gắt:

– Anh giẫm chết chúng rồi!

Chàng cúi đầu nhìn xuống, từng đàn nhái đang nhảy loạn trên đường. Chúng chỉ bé bằng hạt đậu cô ve, nhưng tứ chi đủ cả, trông rất đáng yêu. Những nơi chàng đi qua rất nhiều xác nhái đã bị giẫm bẹp hiện ra dưới dấu chân của chàng. Nàng ngồi xuống, dùng tay nâng những cái xác con nhái. Ngón tay nàng rất trắng, móng tay hơi đen đen, trong móng tay đầy bùn bẩn. Một cảm giác khó chịu như cặn bã

chìm sâu trong lòng chàng bỗng nổi lên, chàng liền dùng giọng điệu châm biếm nói:

– Tiểu thư ơi, tiểu thư giẫm chết nhái không ít hơn của tôi. Đúng, nhái tiểu thư giẫm chết không ít hơn của tôi. Mặc dù bàn chân của tôi to hơn của tiểu thư, nhưng bước chân của tiểu thư ngắn hơn của tôi, do vậy tiểu thư giẫm chết không ít hơn của tôi.

Nàng đứng lên, lẩm bẩm một mình: “Phải, ta giẫm chết chúng không ít hơn của chàng...” Nàng lấy tay dụi mắt nói: “Nhái con ơi, nhái con ơi, sao chúng bay lại nhỏ như thế?...” Sau đó nước mắt trào ra.

– Thôi đi, tiểu thư. – Chàng chán ngán quá, nhưng vẫn dùng khẩu khí đùa cợt nói. – Trên thế giới còn 2/3 nhân dân

lao động đang giã giụa trong nước sôi lửa bỏng!

Nàng nhìn chàng qua làn nước mắt, nói:

– Chúng nó nhỏ bé như thế này nhưng tay chân chúng nó đều mọc đầy đủ cả!

– Lũ nhái này đầy đủ cả chân tay ư? – Chàng nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng đi lên phía trước. Nàng ném ô xuống đất, ra sức giằng tay chàng ra.

– Chỉ vì mấy con nhái ranh mà chúng ta không thể qua đêm ở đây được?

Chàng buông tay nàng ra, bực bội nói, nhưng qua ánh mắt của nàng, chàng thấy không thể bức nàng giẫm lên những con nhái mà đi được. Chàng cụp ô lại, cởi áo ra làm vật lừa đuổi những con vật

đáng ghét trên mặt đất đi. Lũ nhái nhảy tứ tung, cuối cùng mở ra trước mắt họ con đường sạch sẽ hết cóc nhái, chàng kéo tay nàng nói:

– Đi mau lên!

Cuối cùng họ đi đến trước một khu hoang phế. Mưa đã tạnh hẳn, bầu trời dần trong trẻo, họ cụp ô lại, trèo lên một tảng đá đã được chạm trổ đục đẽo rất tinh vi, chàng vắt khô áo mặc vào, chàng cố tình hắt hơi thật to để nàng phải chú ý quan tâm, nhưng nàng chẳng hề phản ứng gì. Chàng hơi ngượng, lắc đầu, sau đó như những người đã từng trèo cao vọng xa, ưỡn ngực hít thở không khí trong lành, trong lòng thanh thản như bầu trời sau cơn mưa dần dần trở nên trong sáng.

Không khí ở đây thật là mát mẻ, chàng định nói, nhưng rồi không nói nữa.

Trong công viên rộng lớn này dường như chỉ có họ hai người, điều đó hơi kì lạ đấy. Chàng quan sát khu hoang tàn trước mặt với một tâm tình nuối tiếc. Xưa kia đây là nơi nổi tiếng, khiến bao người mẩn mộ, nơi đây đã đi vào trong ống kính của bao người, đã đi vào trong văn thơ của nhiều người, nhưng sao bây giờ bình thường thế? Cảnh vật ở đây câm lặng không nói, nhưng như đang thổ lộ biết bao điều, nó là người khổng lồ bằng đá trầm mặc. Phía trước khu hoang phế, trong những hồ có vòi sen phun nước 200 năm trước bây giờ cỏ mọc um tùm đầy lau sậy, cỏ lác và còn nhiều thứ cỏ khác không biết tên đang bò ra chung quanh tảng đá.

Họ tay nắm tay, trèo lên một tảng đá cao hơn, gió thổi mát rượi, quần áo trên người họ mặc đã dần khô, góc váy đen của nàng bay phất phơ. Chàng lấy một

tay xoa xoa vào tảng đá được nước mưa rửa sạch bong, mũi ngửi thấy làn hơi man mát. Chàng như phát hiện ra điều bí mật, nói:

– Em ngửi mà xem, mùi vị của đá.

Nàng đang chăm chú nhìn cái cột đá xưa kia từng đã là trụ cột của một tòa kiến trúc cao lớn, không hề nghe thấy tiếng nói của chàng. ánh mắt nàng như nhìn thấu qua bề ngoài của cột đá để soi tỏ phía bên trong của nó. Lúc này chàng mới nhận ra mấy sợi tóc mai của nàng đã bạc trên vai nàng, buồn bã nói:

– Thời gian thấm thoát thoi đưa, chỉ nháy mắt chúng ta đã già rồi.

Nàng nói một câu chẳng ăn nhập vào đâu:

– Những lời khắc in trên đá chẳng phải là không biến đổi sao?

– Bản thân hòn đá không thể thay đổi. – Chàng nói. – Cái gọi là biến cạn đá mòn không bao giờ thay lòng đổi dạ, đó chẳng qua chỉ là một ảo mộng đẹp đẽ mà thôi.

– Nhưng ở trong Thẩm Viên, mọi cái đều không hề thay đổi.

Ánh mắt của nàng vẫn nhìn chăm chăm vào hòn đá, tựa như đang nói chuyện với nó, còn chàng chỉ như một thính giả chẳng liên quan gì đến mình. Nhưng chàng vẫn tích cực hưởng ứng lời nàng nói, chàng nói to:

– Trên thế giới này chẳng có cái gì là tồn tại mãi, ví dụ như cái công viên nổi tiếng này, 200 năm trước, khi hoàng đế

triều Thanh xây dựng nó, có lẽ là không hề nghĩ chẳng bao lâu nó sẽ biến thành một đồng đồ nát. Những hòn đá hoa cương ở trong cung điện mà hoàng đế và các cung phi đã từng vui chơi hành lạc, biết đâu nó đã biến thành viên đá lát chuồng lợn của thường dân.

Chàng cũng tự mình cảm thấy những lời nói đó khô khan vô vị, chẳng khác nào những lời bậy bạ, nhưng chàng cũng biết rằng, nàng chẳng nghe một câu nào, chàng liền ngừng diễn thuyết, móc trong túi ra bao thuốc đã bị ướt, tìm một que diêm tương đối khô đánh lửa châm thuốc.

Hai con chim chích chòe đuổi nhau ngay trên đầu họ, đậu xuống một ngọn cây xa xa, kêu “chích chòe”. Chàng định nói, lũ chim rất được tự do, nhưng theo thói quen vừa bật ra ở đôi môi đã nuốt

vào ngay. Vừa lúc ấy, nàng bỗng reo lên một tiếng phấn khởi, đôi mắt u sầu của nàng cũng đồng thời lóe sáng lên. Chàng kinh ngạc nhìn nàng, đồng thời theo hướng tay chỉ của nàng nhìn thấy chiếc cầu vồng ngũ sắc vắt ngang qua bầu trời xanh. Nàng nhảy lên như một đứa trẻ con:

– Xem kìa, xem kìa!

Chàng như lây niềm vui của nàng, chiếc cầu vồng bắc ngang trời làm chàng tạm thời quên đi cuộc sống hiện thực ảm đạm, đắm chìm trong niềm vui của thời thơ ấu. Hai người đứng sát vào nhau lúc nào không biết. ánh mắt giao tình thân ái, không né tránh, không trốn chạy, không do dự, không dao động, tự nhiên hai bàn tay họ nắm chặt lấy nhau và rất tự nhiên hai thân thể cũng ôm chặt lấy nhau.

Khi chàng ngủ thấy mùi bùn ở miệng nàng thì chiếc cầu vồng ngũ sắc kia cũng biến mất. Khu hoang phế một dải tiêu điều, những hòn đá nằm nghiêng ngả lộn xộn ánh lên tia sáng trông rất trang nghiêm và hung hãn. Côn trùng kêu râm ran trong cỏ nước, tiếng thiên nga từ xa vang lại. Chàng vô tình nhìn vào chiếc đồng hồ đeo trên tay nàng, kim giờ đã chỉ đến con số 7. Chàng hoảng hốt kêu lên:

– Hồng rồi, xe của em chạy lúc 8 giờ phải không?

* * *

Lời bàn của tác giả về Khu hoang phế tâm linh: Đây là câu chuyện u ám, mặc dù cuối truyện xuất hiện chiếc cầu

vòng rực rỡ, nhưng chiếc cầu vòng phút chốc biến ngay, cầu vòng qua đi lại vẫn u ám.

Đây là câu chuyện tình được nhớ lại, nhưng ánh lửa tàn của nó rất mau chóng bị nước dập tắt ngay.

Đây là câu chuyện trốn tránh trách nhiệm, kẻ trốn tránh trách nhiệm là nam giới. Một nhà văn nam dường như không có quyền trách móc phụ nữ.

Đây tựa hồ như là câu chuyện thể hiện một nỗi quẫn bách nào đó của loài người, chứ không phải chỉ là chuyện tình cảm.

Đây tựa hồ như là câu chuyện tuyệt vọng nhưng cũng không phải là tất cả, vì cuối cùng đã xuất hiện một chiếc cầu vòng.

Đây kì thực chỉ là một câu chuyện đơn giản: trong ngày mưa như trút nước, một đôi nam nữ đi tìm Thẩm Viên ở trong mộng, nhưng lại đến một nơi hoang phế.

Một câu chuyện không viết rõ phía sau câu chuyện là gì, đó chính là cái gọi là “kỹ xảo truyện ngắn” đấy, nếu khen thì bảo đó là “hàm xúc”, nếu chê thì bảo đó là “chơi cái trò thâm trầm”?

